

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Szerkeszti és kiadja: Török Imre

Megjelenik havonként Kisujszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisujszállás

1937 máj. hó

Május hó, bájos hó

Igen, az évnek legszebb hónapja, a virulás hónapja.

Mikor e sorokat írom, április derekán túl pár nappal, odakünn ugyancsak szakad az eső. S hajh mióta már!

Az esős, felhős-ködös Skócia jut eszembe. Nem volt megállása ott a nyári zápornak. Hulló eső verte a tengert, szürke volt; s a pázsit zöldebb volt a smaragd nál. Az áberdini márki, skót nagyúr, mikor megérkeztünk Glasgowba, e szavakkal üdvözölte az ötvennél több nemzetből rekrutálódott temérdek vendégsereget: Úgy vártunk benneteket, Testvérek, mint a napot. Ebben ki is volt fejezve minden szeretetük.

Mi is várjuk most a napot, folyóvizek

medrükkbe visszamenjenek, szántóföldek, rétek felszikkadjanak, munkára mehessen a földművelő s munkája után menjen elő.

Május hava, termékenység, virulás hónapja — hozz drága napfényt, áldott napmeleget! Pongrác, Szervác, Bonifác, haragos szentek, ne mérgeződjenek. Piros eseresznyét akarnánk látni május legvégére, suhogó zöld selyem vetéseket, szép, leveles tengeri táblákat, gazdag termést ígérő gyümölcsöst, szőlőskertet. Csak áldást, csak áldást! Hisz szegények vagyunk, lerongyolódunk, lesápadunk, lehervadunk, megcsüggedünk.

Eleveníts fel bennünket, Isten után esztendőnek gyönyörű hónapja: Május! — az élet Ura, a mindenható nagy Isten kegyelme után!

Imé megnyilt az Ég...

E hónapban áldozócsütörtök és pünkösd szent ünnepe következik el reánk, a szívünkre. Megnyilt az Ég, hogy befogadja dicsőségre a földön meg nem értett, megcsúfolt, megölt — Királyt. Aki az embereknek nem kellett, kell az Istennek. Mindig így volt, mindig is így lesz. Azután ismét megnyilt az Ég, Szentlélek Isten szállt alá. Vigasztalónak, Oltalmazónak.

Akiket a föld szomorít, az Ég megvigasztalja azokat. Akiknek ellenségök e világ, háborgatja, tördeli lelküket, azokat az Ég oltalmazza. Mindig így volt, mindig is így lesz!

Ünnepeljünk hát szent érzésekkel, kik ama Király nevében imádkoznak, az Ég ma is megnyílik azoknak, kik szomorkodnak, háborgattatnak, az örökkévaló Szent-

lélek-Úristen ma is száll, ma is jár azoknak, az Őtet váróknak szíve felé.

Ki felmentél a boldogságba, dicsőségbe, tekints le reánk Atyád s Atyánk jobbjától, Istennek megdicsőítettje, reánk, kik Téged bántottunk s bántunk s innen van szörnyű boldogtalanságunk, bűnünk, gyalázatunk.

És Te Szentlélek Úristen, kire tán sohasem volt nagyobb szüksége e világnak, mint most van éppen, jövel édes Vigasztaló és kegyes Megoltalmazó, jövel Szentségnek új Világa, töltsd bé szíveinket e pünkösdi ünnepében s mindenkor is. Ámen.

Prédikáció

Sok református ember olyan várakozással megy a templomba, mintha színházba, vagy műkedvelő előadásra menne. Valami szépet akar hallani és jól akarja magát érezni arra az egy órára, amit a templomban tölt. Olcsón, belépődíj nélkül kíván szórakozni. Érdekes, érdekesítő beszédet vár és ha véletlenül nem elég érdekes a beszéd, csalódottan távozik. Sehol sincs az úgy, hogy az ajándéokra váró igényeket támaszthatna az ajándékozóval szemben. A megajándékozott alkalmazkodik ahhoz és figyel arra, akitől az ajándékot kapja. A templomban az ember Isten ajándékát veszi, tehát a templomlátogató keresi Isten kedvét és tetszését. Nem láttam még, hogy egy rendes gyermek az apjától elvárta volna, hogy az apja az ő szájaíze szerint beszéljen. A templomban felhangzó Ige és ennek hirdetése sem történhetik a hallgatók tetszése szerint. *A hallgatók alkalmazkodnak az igehirdetéshez, amint az igehirdető is kizárólag Isten Igéjéhez alkalmazkodik.*

Nagyon sok templomlátogató szokásból jár a templomba. Az ember sok rossz szokása között ez mindenesetre egy jó szokás. Csak nagy veszedelme van ennek a jó szokásnak is. Akik természeti szépséggel gazdagon megáldott vidéken élnek, nem veszik később észre, mennyi szépség van körülöttük. Megszokták, hogy mindig szépség között vezet az útjuk, mindenfelől pompa ragyog feléjük és mindezt természetesnek veszik. Beteltek a szépséggel és később úgy járnak a legszebb vidéken is, mintha szomorú, színtelen tájon élnének. *Aki megszokta a templombajárást, annál*

nem a szokás a hiba, hanem az, hogy semmi gyönyörűséget nem talál az Igében és egészen közömbös egykedvűséggel, szinte fásultan, érzéketlenül megy Isten házába az Ige hallgatására.

Csak megemlítem, hogy vannak olyanok is, akik illendőségből mennek vasárnaponként a templomba.

A templomba *készülni* kell. Ez a készülés nem abból áll, hogy az ember ünneplő ruháját felveszi, hanem magát előkészíti az Ige hallgatására. Amint az igehirdető minden alkalomra előkészül, hogy helyesen hirdethesse Isten akaratát, ugyanúgy kell az Ige hallgatójának is előkészülnie. Az Ige hallgatója az Ige befogadására készül. A templomban megszólal Isten beszéde mindenki számára. Mindenki hallgatja és mindenki *meghallhatja*. Mindenki *meríthet* belőle erőt. De nem mindenki *hallja meg* Isten beszédét és nem mindenki *merít* az Igéből erőt. Úgy vagyunk az igehirdetéssel, mint az esővel. Hull az eső, de csak annál a háznál mosnak esővízzel, ahol valamilyen edényt előre kikészítettek a csatorna alá, hogy felfogja a lefutó vizet. Ahol ezt az edénykikészítést elmulasztották, ott is esett ugyan az eső, de nem marad belőle semmi sem. Az igehirdetés is sokszor nyom nélkül tűnik el. Panaszkodik ilyenkor az ember az igehirdetőre, pedig legtöbbször saját magára kellene csak panaszkodnia. *Hogyan találhatott volna Isten Igéje a szívéhez utat, amikor ezt a szívet nem készítette elő az Ige befogadására?! A sziklát csak kívülről mossa meg az eső, aztán minden leperreg róla. Belül egészen érintetlen marad. Amikor aztán a sziklába üreget vág az ember, ez az üreg felfogja és megtartja a ráhullott cseppeket. Régi időben kőből készítettek korsókat, amikkel a ház számára a messze lévő kutakból vizet vittek és amikből a ház népe és mindenki, aki megszomjazott, kaphatott. *Ha majd az én szívemből is ilyen korsó lesz, ha majd az én érzéketlen kőszívemben is lesz hely, akkor megmarad az Ige bennem és akkor még másnak is adhatok abból.**

Mindenre készülünk az életben. Lakodalomra, munkára, ebédre. Készülünk az utazásra; télre és a nyárra. Még a betegségre és a halálra is. Csak magára az életre nem készülünk. Amikor a templomba való készülést elmulasztom, mindig az életre való készülést mulasztom el. A templomban, az Ige hirdetésében t. i. saját magamról van szó, az életemről, a sorsom-

"PRÓBÁLJA MEG AZÉRT MINDEN EMBER MAGÁT, ÉS ÚGY EGYÉK
"ABBÓL A KENYÉRBŐL, ÉS ÚGY IGYÉK ABBÓL A POHÁRBÓL."
PAL. I. KÖR. 11. 28.

**Ezt cselekedjétek
az én emlékezetemre**

ról. A sorsom egészen Istentől függ és milyen rossz, milyen kimondhatatlanul nagy baj, ha Istent nem értem, ha Isten beszédét nem értem és nem fogadom be. Isten az Igéjében, Igéjének a hirdetésében üzeni meg, mit határozott felőlem, milyen sorsot szánt nekem. *Vakon megy a holnap felé, aki Isten üzenetéből semmit sem ért és üresen megy a hosszú útra, aki az Igéből semmit sem fogad be.*

Éppen ezért a templomba mindig úgy kell mennem: a templomban életemet szeretném megtalálni. Útmutatást fogok ott kapni. A magam bölcsességét a hétköznapi munkaruhámmal együtt otthon hagyom, mert a templomban Isten bölcsességét szeretném hallani. Bírálatot hallgatok: mit is tart felőlem Isten. A templomban csak egy valakinek szabad bírálatot mondania: Istennek az Igében. Örömet szeretnék találni, nem olyan örömet, amilyent a világ ad. Szívesen odaállok azonban Isten korbácsa elé is: sujtson rám és vágjon a húsbomba, nekem mindaz javamra van, amit ott kapok.

Márkus Jenő.

Finnországban

Bizony már 11 esztendeje, hogy ott jártam. Ezer Tó országának hívják, mivelhogy 36 ezer tó úgy cifrázza a földjét, hogy egy beszédemben: ezüst-zöld párduebörhöz hasonlítottam szép nagy földjüket.

Óh, hogy szeretnek ott minket, magyarokat: nagyobb testvéreiknek, gazdag testvéreiknek nevezgetnek. Hajdanában „boldogabb testvéreiknek“ is mondtak. Hajh, mikor volt az? Ma bizony, ha meglátnák nyomorú sorsunkat, változtatnának vagy már változtattak is — sajna! — ezen az elnevezésen.

Mondok: szeretnek bennünket. Testvéri voltunkat híven emlegetik még a legutolsó halászkunyhóban is. Körülvettek bennünket akkor igaz testvéri szeretetük jeleivel, s a szívességet, melyet irányunkban tanúsítottak, megköszönni sem engedték. Valósággal megszöktek a hálálkodás elől. Beszédünkre, szavainkra nagyon vigyáznunk kellett; valamely óhajtást ki ne

fejezzünk, mert az óhajunkat, még áldozat árán is teljesítették.

Hogy az egyházi életet tanulmányozhassam egy kicsit, kimentünk egyik tengerparti városkájukba. Az ágostai evangélikus egyház hívei a finnek csaknem kivétel nélkül.

Ott sétált az öreg lelkész, templomkertjében. A régi templomnak, mely Luther Márton születése esztendejében, vagy azelőtt egy esztendővel épült, van egy nagyértékű kincse egyebek között: egy súlyos aranykehely. Több kiló súlyú, felvenni két kézzel is emelintet! — Előhozta az öreg szolgatárs. Asztmás ember, papbetegsége van. Emeli a nagy aranykelyhet, liheg, míg hozza. „Le van csorbulva, kár!” — mondom neki. „Nem csorbulat az, én reszeltetem rá ezt a szájgörbülethez pászoló görbületet — monda. Mert azt vettem észre, hogy úrvacsoraosztáskor, mikor isznak az emberek egymásután a szent kehelyből, mindig fordítanak egyet rajta, nem akarván egymás után egyugyanazon helyen inni. Köteleztem őket, hogy mindnyájan annál a görbületnél vigyék szájukhoz a kelyhet. Ember ne utálja a másikat embert, hiszen testvérek volnánk!” Igy az öreg Dómherra („a templom ura!”). Azt vettem vissza: „Hát az egészségi szempont, kolléga úr?” — Rögtön felelt: „Az a Krisztus, akinek kiomló vérére emlékeztet a pohár, akinek vére csodaképpen ott van a kehely borában valahogy, — vigyáz azokra nagy hűséggel, kik ezt cselekszik az Ő emlékezetére.”

„Oh az én híveim, — így folytatta tovább — a legjobb emberek a világon. Szeretem őket, mint gyermekeimet, mint testvéreimet. S ők szeretnek engem. Nem eszélném el egyházamat egyetlen egyházzal sem a világnak. (Még Kisújszállással se?) Tudja-e, Testvér, hogy a híveim látván betegségemet, hiszen a vígasztalásukért lettem beteg, irtózatos hidegekben, mikor itt finn hazánkban nincsen nappal se, hanem folytonos éjszaka, temettem halottaikat, szánkón messze földekre menvén az északi zord fagyban, megfáztam nagyon, nem egyszer, (Innen a nehéz lélekzetvétel, a kínos asztma!) — s íme ők évenként nagyobb összeget gyűjtjenek össze magok közt, s ideadják, hogy menjek el néhány hónapra délre, mint a vándormadár, melegebb tájakra, gyógyulni. Imhol a pásztor szeretete hívei iránt s a hívek szeretete pásztoruk iránt!

Kedves jó magyar ifjú, római kath. lelkész különben, járt a házamban néhány évvel ezelőtt: Nagy Gusztáv a neve. Apostoli lelkesedés fénye csillant a szemében, mikor kimondta: Megyek Kashingba. Kína egyik városa ez, melyben a keresztyén vallás terjesztése céljából ott élnek és dolgoznak a Lazaristák. Köztük Nagy Gusztáv is.

Jól esett kezet szorítanom vele, szinte szerettem volna én is elmenni a titokteljes roppant Kínába. Megnézni, meglátni a távol Keletet, ahol apáink vágattak egykor a mérhetetlen síkokon. Éjszaka harmatán ott csörgött lovaik béklyója, míg ők a harcok fáradalmait pihenték bőrös sátraikban.

Elment Nagy Gusztáv. De jaj, három esztendeje, vagy több is, nem jött levél tőle. Mi történhetett? Elfogják-e az írást kegyetlen emberek? Vagy Nagy Gusztávot verték át élő fegyverekkel kínai pogányok?

Szeretem a Krisztus hitvallóit, s van egy-egy imádságom Nagy Gusztávért is. Akármilyen egyház híve: testvérem! Ő is a Jézus Krisztusért küzd, szenved, tán halált is halt. Bár él, bár halott: becsülöm.

Amerika

Bizony jó lenne még egyszer elnézni oda, s élvezni újra a szeretetnek dicsőségét s boldogságát, mellyel ott bennünket fogadtak. Ha eljutnék, meg se állanék messze Kanadáig, hogy egybefolyhatnának a könnyeink az idegenbe szakadt kedves magyar testvérekkel!

Sokan vannak ott, nagyon sokan, kiket a balsors idegenbe vitt. A Nagy-kunság népéből is sokan. Szinte, mikor sokaságukra gondolok, az ötlik eszembe, hogy még ma is tart, mint egykor ezer évek előtt, a nagy világvándorlás keletről nyugat felé. A keletről nyugatnak tartó égi nap szíjja-é, hívja-é az emberek millióit arrafelé, amerre ő is száll, vagy a forgó föld hajtja őket? Az Amerikai Egyesült Államokban már több ember lakik 100 milliónál. A nagyrész Európából, keletről került.

Kis ujságomat ott is olvassák egynehányan. Hát még aztán, mikor ott voltam s beköszöntöttem házaikba ezt mondván: Szerencsés jónapot kívánok! — óh hogy sugárzott rám a szívök szeretete. No meg

Térjetez meg! Vissza az Atyához!

aztán, mikor predikáltam előttük, imádkoztam velük templomaikban, imaházaikban, hogy omlott a könnyük. Anyák ültek előttem az első padsorban, esecsemőikkel az ölükben, a kisdéd pólyájára pergett az anyai könny, a világnak legigazibb, legszentebb keresztvize.

A porból, melyet a kisújszállási templom szomorú nyírfája alól fehér selyemzacskóban vittem Kossuth szobrához, hogy kértek szegény honvesztett magyarok, asszonyok, férfiak, csak egy pár szemet, hogy odategyék majd a magyar porszemeket a koporsójuk párnája alá.

Új püspök, új esperes, új lelkipásztor

Ímé mindenek megújulnak — mondja a Szentírás. Régiek elmennek, letűnnek, s újak előjönnek.

Tél után tavasz, azok után, akik voltak, mások következnek.

Néhai-való Baltazár püspök sírján már a virág zöldül... Utánam, ki e sorokat írom, ki 19 esztendeig hív lélekkel elláttam az egyházmegye ügyét-baját-gondját — mint egy lelkésztestvérem írta: 19 évig reszkettem az egyházmegyéért (1917 óta bizony nagynehéz időkben!) következett más. Azt írtam neki, azt izenem itt is, erősebb lehet nálam, de hívebb ne legyen.

Gaál István törökszentmiklósi lelkész,

esperes-utódom lelkes buzgósággal vette át a munkát. Hát bizony ide írom, amit nekem mondott egykor esperes-elődöm, boldogemlékű Győry Lajos: Majd meglátod, milyen nehéz az esperesi tisztség, kivált, ha szívvel, idegekkel intézzük a szent munkát!

Úgy intéztem! Mindenkit szerettem, senkit se bántottam...

Szeretnék sokat írni a hivatalos tiszt betöltéséről. Csak annyit iktatok ide, hogy Keresztelő János a Krisztus előtt halványította el magát, hajnali Csillag a Nap előtt, úgy kell nekünk is, ha a sor úgy hozza, dicstelenségbe, elfáradásba, szenvedésekbe, sőt korai halálba is halványod-

nunk Krisztus Országáért, mely a szent Sion, az Anyaszentegyház.

Ehhez kérek erőt, áldásul Istentől az új esperesre!

*

És Kisújszállás új lelkipásztora? A régi lelkész, Nagy István lelkészünk, felsőbb rendelkezésre, nyugalomba megyen e hó elsejével, sok-sok munka, 51 esztendőnél több időre terjedt lelkészi működés után. Egykor nem így mentek el, a paróchiáról egyenest sírba költöztek régi jó lelkipásztorok. Merthogy törvény szerint a lelkészválasztás élethossziglan szól. Fordul, változik a világ. (Egy bankember barátom meg így mondja: *Változik a világ!*) Aki 75-ik életévét betölti, mennie kell annak. Elmegy hát nagytiszteletű Nagy István lelkész úr. Legyenek áldottak nyugodalmának esztendei. Köszönjük megköszönhetetlen sok munkáját, örökös fáradozását. Sohse pihent, mindig küzdött. Azt gondolom, ő is kiírhatná lakóhelyének ajtaja fölé, amit az egyszeri kanonok kiírt: „*Quieti, non otio!*“ „*Pihenésnek, de nem a kézszedugásnak!*“

Látjuk még őt, hallandjuk még őt! Lássuk is, hallhassuk is még sokáig. Isten áldja, tartsa, éltesse! S vigasztalja majd szeretteivel együtt, mikor a megszokott kedves paplakra menni kell... menni kell, a kedves paróchiáról az országútra.

Jön majd az új lelkész, „a mi fiunk“, Bucsei László, friss erővel, reménységgel, boldog szívvel, a szülőföldre. Isten vezérelje őt és szép családját ide! S Isten vezérelje tanácsával itt, és áldja meg minden Ő dolgában! Egyházmegyénk papjainak legjobbjai, legjelesebbjei közé tartozik ő, az Úr kegyelme nyugodják meg őrajta.

Isten végezze el hatalmával, hogy az új lelkipásztor által legyen a mi kőfalainkban csendesség és jóbékesség, a község közt egyenesség, felvirágozása szent ekléziánknak, erősödése Isten Országának!

Mivel a hívek, míg e testben élnek, a „*Léleknek zsengejét*“ veszik csak és mintegy ízelítőt kapnak csupán belőle... nem tehetnek egyebet, minthogy erőtlenségük tudatában gondosan megmaradnak az Isten ígéjének határain belül, hogy a maguk esze után elkalandozva Ha csak hajszálnyira is elhajolnak az Isten ígéjétől, lépten-nyomon meg fognak botlani, mert hiszen akkor már nem támaszkodnak a Szentlélekre, aki egyedüli tanítómesterünk az Isten titkainak megértésében.

KALVIN.

Mese az oktalan aggodalmaskodásról

Van egy nagyon szép mese az oktalan aggodalmaskodásról. Volt egyszer egy jó módú gazdaember, annak volt egy felesége meg egy leánya. Egyszer odament egy szép fiatal legény háztűznézőbe. Mindjárt kínálták őt tyúkkal, kaláccsal. Borért is leküldte az ember a leányát a pincébe. Lement a leány, elkezdte vigyázni, hogy melyik a legnagyobb hordó, hogy abból vigyen. Amint ott vizsgálódik, szemébe ötlük egy nagy káposztáskó a pince egyik oldalához támasztva. Elgondolkozott a leány, hogy ő érte most itt vannak a háztűznézőben, hogy ő most férjhezmegy, lesz majd egy kis fia, annak ő vesz egy kis kabátot, ködmönt a vásárban, a kis fiú egyszer le talál szökni a pincébe, csak ott ugrál, csak ott ugrál a káposztáskó körül, a káposztáskó eldől, a kis fiút agyonüti, kire marad akkor a kis ködmön? Ettől az aggodalomtól a leány annyira elkeseredett, hogy leült a hordó mellé és ott sírt. Már odafönt nem győzték várni, leküldte hát az ember a feleségét is: — Ugyan anyjuk, eredj már, nézd meg, mit csinál az a leány ennyi ideig abban a pincében? — tán a bort folyatta el, azért nem mer feljönni.

Lement az asszony, látja, hogy ott sír a leánya, megkérdezi:

— Hát téged mi lelt, hogy olyan keservesen sírsz?

— Hogyne sírnék, édes anyám, mikor így meg így elgondoltam jövődöbeli állapotomat. Azzal elbeszélte a dolgot a kis ködmönről. Az anyja, amint ezt meghallotta, leült a leánya mellé s ő is rákezdte a sírást.

Nagyon megharagudott már odafenn a gazda:

— Ejnye, szedte-vette, már bizonyosan a bort folyatták el! Elmegyek, megnézem, hova veszték?

Lement az ember is, még akkor is ott zokogtak egymás mellett.

— Hát ti mit sírtok-rítok? — mi bajtok esett olyan hirtelen?

— Jaj, kedves apjukom, hogyne sírnánk-rínánk — felelt az asszony — amikor ilyen nagy gondok jutottak az eszünkbe.

Azzal elmondta ő is a kis ködmön történetét. Erre az ember is leült közéjük és segített nekik a sírásban.

A kérő se győzte tovább várni, kapta magát, lement utánuk a pincébe. Nem tudta mire vélni, mikor meglátta őket,

hogy mit sirathatnak olyan keservesen. Kérdezi aztán tőlük, azok meg elmondják neki is a kis ködmön gondját. A kérő majdnem hanyatt vágta magát, olyan jóízűt nevetett.

— No — azt mondja — ilyen bolond embereket még nem láttam. Hanem most elindulok, addig megyek, míg három ilyen bolondra nem akadok, mint kendtek hármán, ha aztán akadnék, akkor visszajövök, elveszem a kendtek leányát.

El is indult a legény, ment, ment, míg végre talált egy embert, aki egy nagy rakás diót vasvillával akart a padlásra felhányni. Megszólítja őt:

— Hát kend, atyafi, mit csinál azzal a dióval?

— Én bizony nagy munkában vagyok. Már félesztendő óta hányom ezt a diót, de semmire se megyek, de adnék annak száz forintot, aki valami módon felhányná.

— No majd felszállítom én — mondta a kérő. Azzal vett egy vékát és félóra alatt felhordta a diót. Mindjárt megkapta a száz forintot.

— No — gondolta magában — akadtam már egy bolondra.

Megint ment, mendegélt, talál egy másik embert. Csak nézte, nézte, nézte, de sehogyan tudta eltalálni, hogy mit akar csinálni. A kezében volt egy teknő, azzal hol kiszaladt, hol be egy olyan házba, amelyiknek nem volt ablaka, csak egy kis lyukforma ajtója, odamegy hozzá, megszólítja:

— Jó napot, földi, hát miben fáradozik?

— Jó napot, atyafi, hát én biz, a tavasszal lesz egy esztendeje, hogy ezt a házat építettem, nem tudom, mitől olyan sötét, csak elnézem, hogy a másé milyen világos, pedig semmit se csinál neki, én meg, mióta készen van, mindig azt csinálom, hogy hordom bele a világosságot teknővel, de hiába; de adnék is száz forintot annak az embernek, aki világossá tudná tenni.

— No majd világossá teszem én — mondja a legény. Elővett egy fejszét, vágott a házban két ablakot, az ajtót is nagyobbra vette, mindjárt világos lett a ház. Meg is kapta a száz forintot.

— No — gondolta magában — akadtam már második bolondra is.

Megint mendegélt, talál egy asszonyt, aki a kis csibéket erővel dugdosta volna a kotlós alá. Megszólítja a legény:

— Hát kend, néném asszony, mit csinál?

— Biz én, öcsém, ezeket a csirkéket

dugdossám a kotló alá, mert attól félek, hogyha szerte-széjjel szaladgálnak, elkapja valamelyiket a héja, de sehogy se tudom aládugni, mert ha egyik felől bedugom, a másik felől kibújik. Adnék is száz forintot annak, aki jó tanácsot adna.

— Én megmondom, — mondta a legény, — soh'se dugdossa kend azokat a csibéket a kotló alá, majd ha a kotló héját lát, dugdosás nélkül is maga alá veszi őket.

Az asszony megörült a jó tanácsnak és mindjárt adott a legénynek száz forintot. A legény meg mindjárt hazafelé indult.

— No — gondolta magában — megtaláltam mind a három bolondot.

Mihelyt hazaért, mindjárt eljegyezte a leányt, két hét múlva a lakodalom is meg volt, lett is nekik egy év múlva egy kis fiúk, vettek is neki a vásáron egy szép kis ködmönt, hogy abban járjon vasárnap, hordta is a kisfiú a kis ködmönt, le is ment vele a pincébe is, hanem azért a káposztáskő máig sem ütötte őt agyon.

Sirunk a sirókkal

Mióta a tavasz úgy ahogy, beállott, nagyon sokan mentek el itt Kisújszálláson közülünk a minden élő útján. Szemfedők suhogása, koporsók szegezése, bús harangszó kondulása, halotti ének szomorú zenéje, szinte szünet nélkül! Menyi könny, mennyi jajszó!

Várjuk a pünkösdi szent ünnepét, Szentlélek kitöltését, édes Vigasztalónk jövetelét.

Jövel Szentlélek Úristen, töltsd be szívünket épen mennyei szent ajándékkal, vigasztalódással!

*

Oros István 65 éves testvérünket szív-baja vitte el. Április 5-én temettük nagy tisztességgel.

Biri Gyulát élete tavaszán, 29 esztendő korában ragadta el az Enyészet. Ápr. 6-án pihent el. Jaj, de szomorú temetése volt, zokogástól visszhangzottak ősi templomunk falai, boltívei. Áldottak legyenek a miatta fájó szívek!

Özv. Szendrey Istvánné, Zöldy Róza asszony, egykori kedves emlékezetű öreg tanítónk özvegye, 82 évet élt. Április 7-én elhunyt, 9-én temettük. Emlékezetünkben van a boldogult tisztas úrnő egykori hitvesének közhasznú munkás élete, sokat

tett sokaknak jóléteért. A palántákat, gyümölcsfákat, kertet, ligetet munkálta nagy buzgósággal, szeretettel s ott halt meg, ott rogyott össze kedves virágai között. Emlékezetünkben van a mártír-pap sorsa. Szép gyermekük volt az immár boldogult szülőknek. A cseh zsarnokság börtönbe hurcoltatta igaz magyarságáért ifj. Szendrey István, nagykászoni lelkipásztort; gyötörték, kínozták, halálát sietették. Legyen ő áldott a halóporaiban is s átkozottak, akik miatt lőn korai halála.

A boldogult nagyasszonynak többi gyermekei, két leánya, köztisztelet és becsülés részesei. Az egyik az elhagyatott gyermekek hív gondviselője, anyjuk után édesanyjuk, elhagyatott kicsinyek védőangyala; a másik vallásos szívű nemes lélek, kinek egyik gyermeke egyházunk fáradhatatlan segédlelkésze, apostoli lelkű ifjú s a másik gyermeke is mint papnövendék jár szerte az országban. Szól, tesz, fárad... a Krisztus szent ügyéért.

A többit is mindnyájukat áldja, vigasztalja az Isten. Az elpihent nagyasszony pedig pihenjen a B. F. T. R. A.

*

Özv. Rác Józsefné, Tóth Erzsébet asszonyt 72 esztendő korában sírattuk el. Gyermekei, kik itt laknak is, kik meg messze földről jöttek el utolsó búcsúzásra, ott állottak áldott koporsója mellett a boldogemlékű édesanyjának. Egyik fiának hitvese a szlovenszkói református püspök nőtestvére. A templomban s a temetőben folyt le a gyászszertartás. Édesanyját temettünk, mindnyájan édesanyánkra gondoltunk. Akiknek él az édesanyjuk, imádkoztunk, hogy tartsa és áldja meg azokat az édesanyákat az Isten, s ha már nincsenek az élők földjén, a sírjokban is legyenek áldottak Isten után való gondviselőink, kik a mennyei jó Atya után bennünket legjobban szerettek! A bánatos Rácz-család minden tagjának Istentől vigasztalást!

*

Özv. id. Ari Sándorné, Szöllösi Eszter asszony 94 esztendőt ért meg Isten jóvoltából. Akiket az Úr szeret, betölti azokat szép hosszú élettel. Fiát nemrégén temettük el, jó leánya ápolta nagy hűséggel a tisztes aggot, ki városunknak legöregebb asszonya volt. 21-én volt végtisztességtétele. Emlékezete áldott!

Cs. Nagy Sándort, buzgólelkű ember-testvérünket, 78 esztendő korában, 21-én temettük el.

Gy. Szabó Károly testvérünk dolgozott fáradást nem ismerve, tavasz hidegen fúvó szelében. Átfázott szegény: 24-én el-sírattuk. Szép éneklését mintha még most is visszhangoznák templomunk szent falai. Lelke szerint ott van már, hol a mennylakói zengenek örökkévaló Alleluját az Örökélet Urának, Istenének dicsőségére!

Özv. Szilágyi Mihályné, Zsiros Terézia és *özv. Papi Albertné, Csillag Klára* Istenben elpihent idős keresztyén asszonyoktól 28-ikán vettünk búcsút, az örökélet hitével s reményével szívünkben.

Sárossy József testvérünket, ki 53 esztendő korában nyugodott el, mint hősi halottat sírattuk meg. A világháború borzalmi s a fogság szenvedései között kapta gyógyíthatatlan betegségét. Sorvadt, hajlott a sír felé. Halvány arca, sok szenvedése emlékezetünkben marad. Szeméért áldott legyen, s a gyászoló szívek: hitves, testvérek, rokonok szíve, találjanak vigaszt Annál, ki elkérte tőlük szeretettüket. Az óceáon túlra is — a fájó szívű testvérhez — atalküldjük Istentől vigasztalást kérő izenetünket, a Mindenüttjelenvaló legyen vele, álljon mellette, mikor a halott testvérről a gyász hír a szívéhez érkezik. S itt a templom közvetlen közelében, a fájdalmas szívű testvérhez, meg amott Érdligeten, a régebben elhunyt testvér szeretteihez is mutassa meg vigasztaló kegyelmét az Úr!

*

Rázsó Sándorné, Máté G. Juliána asszonyt idő előtt, 50 esztendő korában hívta vissza Magához a hű Teremtő.

Imre Miklós 90 éves aggot is nagy részvétellel temettük el. Mindkettőjüket 29-én.

Meghalt a kedves kis diák is: *Papp József*, 14 esztendő korában. Édes anyja, hitvesével együtt, odahozta fájó szívét, könnyektől fátyolozott szeméit Isten templomába. Aludj, aludj, te kis diák! S bús édesanyád, szeretteid szívére Isten áraszsa ki vigasztaló kegyelmét, pünkösdi Szentlelkét. Elmentél örök „vakációra“, áldott légy a sírod porában is!

*

T. Kása Károly testvérünket 76 éves korában kérte el szeretteinek szívetől Isten böles tetszése. Ápr. hó utolsó napján temettük el.

*

Te pedig, Úristen! vess határt immár a gyásznak; s a próbáltatott szíveket, a kesergőket vigasztalja szád édes szózatja!